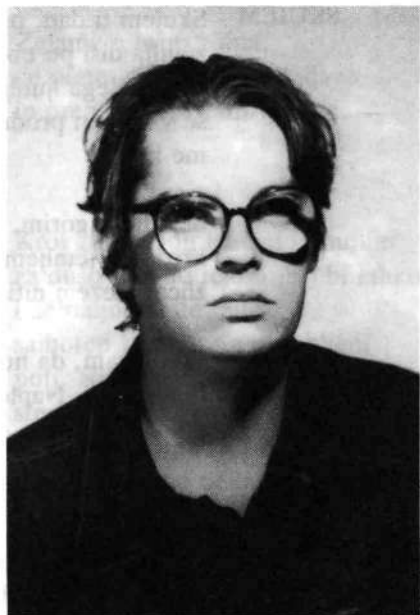


Rastem v otroka



Dušan
Moravec

SEGAM Segam v drobovje, prepolno
grenkobe in mrazu,
nikoli ne bom vedel, kaj je v meni tako močno telo,
nikoli ne bom razločil
poslušnosti, ki mori s kremplji
ostrimi kot otroška igra.
Čas me prehiteva, me objeda do
kosti. Slutim zlo
prerokbo,
ki žge mi vest. Potrebujem te
nocoj, sem pljunek gobavca, sem
ljubimec bedenja.

Ne poslušaj ga, v noči gosti
kot smola, ti mehka bela dojka
kaže pot. In ko ponikneš proti
lepljivemu znaku, zlezeš v žile,
zlezeš v tok življenja.

SKUJEM Skujem ti dan, preporodim noč,
zemlja diši po obokih
preperelega ljubljenja. Ne mudi
se v kamen prodreti. Grobost
me krepi.

Šepetam, gorim, z majhnega
krožnika jemljem z največjo
žlico. Vezem niti plesalca.

Predlagam, da noč postane zibelka
preteklosti. Naplešimo se dni
polnih življenja.

PRESTREZAM Prestrezam udarce. Umiram, a vedno
bolj živim. Sem divja gos plavajoča
na nemirni vodi, blizu brega.
Iščem črve, zelene in rumene.

Delam čudeže, ko stokaš tam
po polnoči. Tisočkratni odmev
postane stokratni odgovor.

Postelja me mehko sprejme, naročje
dvigne breme s tal. Plovem k vašim
zaprtim oknom.

RAZPIRAM Razpiram jadra, čakam na
JADRA ugoden veter, najrajši imam južnega.
Topel in prijeten,
mil in zal
napolni krila moji radosti,
zaplujem proti koncu sveta,
tam čaka me slavolok zmage.

Medlim, hladne prste nog
potapljam v tople noči pred seboj.

Zajamem hrup z dna,
ga ponesem visoko nad glavo
in prepustim pticam v vetru.

KROKAR Krokavica zbeži in klečim in molim
za dušo vredno telesa. To bi lahko
bile daljne ceste, ali
samoten kašipot na pozabljeni
poti. Nizka mehka trava je prekrila
sredino prašne steze,
še zmeraj dobre za hojo. Govorim jezik
razumljiv samo nekaterim, ga jaz
poznam?

Vzameš vse, gnezdo, zidano za
mrzle zimske dni, pustiš.

Vzhod vzhaja na zahodu, jaz
rastem v otroka.

NEKAJ BESED Nekaj besed
mi izkleše
topo bolečino.

Srepro
zinem bistvene
črke.

Pustim čakati.
dohiti me vlak,
poln tujih besed.
Iščem

**RAZLIKUJEM
VELIKOST** Razlikujem velikost
hoje ob tramu
večera.

Skok
ob bolečini,
dotika žeblja.
Posedem za
trenutek.

Deblo je toplo
in prijazno.

Ni konca.
Čutim razliko,
biti majhen
postati nič.

STOPNICA Stopnica prestopi

ravno

z drobnim peskom posuto pot

Trobenta umolkne
ob zvoku
jesenskega listja ki
mehko pada
pada

Hladen dim
topel veter
mešata se

Pesek razmakne se
pod težo
besed

Stopnica se stopi
v povprečju